

הבנידודים 1

ביתאלימית מטאן אירג

אני רוטר

עוֹסֵת אֵיזוֹ...?

OSIN KAO:

קִדְּם כָּל תְּלִמִיד חָכֵם וְסָבָא טוֹב. רַק אַחַר כֵּן, בְּעַל חֶבְרַת 'הַרְשֵׁל וּבְנָיו'. בְּזִמְנֵן שְׁאַחֲיו יוֹסֵף מְנַהֵל אֶת הָעֲנָנִים, סָבָא רַק חוֹתֵם עַל מִסְמָכִים וּמְמַשִּׁיךְ בְּסֵדֶר יוֹמוֹ הָעֲמוּס. הַכֵּל זוֹרֵם הַיֵּטֵב, עַד שֶׁ...

אֵיזוֹ:

עוֹבֵד בְּחֶבְרָה כְּבֵר תְּקוּפָה אֲרָכָה וְזוֹכֵה לְאֲמוֹן מְלֵא מִכֶּלֶם. הַחִיוּף שְׁלוֹ רַחֵב, הַמְחַמָּאוֹת נִשְׁפָּכוֹת מִמֶּנּוּ בְּנִדְיבוֹת, וְהוּא תְּמִיד שֵׁם כְּדִי לְעֲזֹר. אֵז לְמָה, בְּכֹל זֹאת, חָנֵן לֹא רָגוּעַ?

אָרומ'ה:

בן יחיד בין בנות, מה שמסביר
למה אפרת דואגת לו כמו אמא
שניה. הקפיצות הפתאומיות שלו
עלולות להפתיע, אבל המרץ
הבלתי נגמר שלו לגמרי שוה את
זה.

אַקב:

בן זקונים וקצת מפנק, שמעדיף לשחק עם
חברים מאשר להסתבך בהרפתקאות. אבל
כשהוא נקלע ללב הסערה, הוא דואג שאף אחד
לא יקח סכונים
מיתרים. בזכותו
הלבבות מתקרבים –
דוקא כשאינו לאן
לברח.

אַל:

בנו הבכור של רבי מת'ס 'המתמיד'; אולי
לכן הוא דומה לו כל כך. כשהוא מתחיל
לדבר בשפת בית מרקחת, יעלב שם כדי
להחזיר אותו אל הקרקע בבטחה.

פָּרָק 1

נִטְעָן אִוְרָג

'הי, מה זה היה?' חנן התכופף בתנועה מהירה, ממשש את כפתו.

שקשוק כנפים נשמע מאחוריו. הוא סובב את הראש. 'הי, זו חוחית!' קרא בהתרגשות. היתכן שצפור מיחדת כזו פשוט תשיט לה באויר בדיוק מולו?

החוחית התקרבה, כאלו שמה לב שהוא מתעניין בה. הספיק לראות רק את כנפיה הצהבות-שחרות לפני שעפה הרחק, נבלעת בנוף של היער מאחורי החיידר.

"ראית את החוחית?" שאל את שאול, שהלך לידו והביט בסקרנות למעלה.

"את ה... מה אמרת?"

"את החוּחית", חָנַן נֶאֱנַח קלות. "נו, הַצְּפוֹר הַזֹּאת" שְׁהִיְתָה כָּאֵן.
לא רֵאִיתָ אוֹתָהּ?"

"רֵאִיתִי, צְפוֹר. מַה יֵשׁ?"

שְׁאוּל הַבֵּיט בוּ, מְעַט מִתְעַנֵּן. חָנַן קוֹה שֶׁהוּא יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ.

"קוֹרְאִים לָהּ חוּחִית. הִיא צְפוֹר שִׁיר מִמְשַׁפַּחַת הַפְּרוֹשִׁיִּים, שְׁאוּהֶבֶת
לְאֹכֵל זְרָעֵי חוּחַ. כְּלָם רוֹצִים לְצוּד אוֹתָהּ, אָבֶל- וְאוֹ!!! אֲנִי לֹא
מֵאֲמִין מַה אֲנִי רוֹאֶה---" חָנַן עֶצֶר, נִרְגָּשׁ, לְמִרְאֵה חוּחִית נוֹסֶפֶת
שֶׁהוֹפִיעָה. אָבֶל כְּשֶׁהֵבִיט שׁוֹב בְּפָנִים שֶׁל שְׁאוּלֵי הַבֵּין. שׁוֹב עֲדִיף לוֹ
לְשׁמֹר אֶת הַמִּידָע לְעֶצְמוֹ. מַה שְׁמַעְנֵן אוֹתוֹ - לֹא מְעַנֵּן אֶת כְּלָם.

חָבֶל. הוּא חָשֵׁב שֶׁשְׁאוּל כֵּן יִתְעַנֵּן בְּמִידָע שֶׁיֵשׁ לוֹ עַל הַצְּפוֹרִים.
שְׁאוּל הוּא יֵלֵד רְצִינֵי וּמְחֻשָׁב. לֹא אֶחָד שְׁקוֹפֵץ עַל כָּל עֵץ. חָנַן קוֹה
שֶׁשְׁאוּל יִרְצֶה לְחַפֵּשׂ אֶתוֹ בְּיַחַד דְּבָרִים מְעַנֵּנִים בַּיַּעַר. פְּרָחִים
נְדִירִים, לְמִשָּׁל. אָבֶל פְּתֹאוֹם, הוּא פְּחוֹת בְּטוּחַ שֶׁזֶה הוֹלֵךְ לְקִרוֹת.

כְּשֶׁרֶבֶה זֶלְצֶבֶר הוֹדִיעַ שֶׁהִיּוֹם עוֹשִׂים שְׁעוֹר בַּיַּעַר וְכָלֵם שְׁאָגוּ
בְּשִׂמְחָה, גַּם הוּא שִׂמַח. הוּא נוֹרָא אוֹהֵב לְלַכֵּת לַיַּעַר. נִהְנֶה לְבַחַן
אֶת תְּנֵאֵי הַשִּׁטַח וּלְחַפֵּשׂ צְמָחִים מְעַנֵּנִים.

כְּשֶׁהוּא מוֹצֵא מִשֶׁהוּ מְעַנֵּן, בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הוּא שׁוֹמֵר אֶת הַמִּידָע
לְעֶצְמוֹ. הַחֲבָרִים וּבְנֵי הַדּוֹדִים לֹא אוֹהֲבִים לְשַׁמַּע אֶת הַהֲרָצָאוֹת
שֶׁלוֹ. הֵם קוֹרְאִים לְשִׁפָּה שֶׁלוֹ שִׁפָּה שֶׁל בֵּית מִרְקַחַת.

"אם אַתָּה מִתְחִיל עִם זֶה, אֲנִי עֹלֵל לְקַבֵּל גְּרֵדָת", נוֹהֵג יַעֲקֹב בֶּן

דודו לומר בבדיחות. "ואז באמת אצטרף בית מרקחת..."

כְּשֵׁיֶעֱקֵב מִסְמֵן לוֹ שֶׁהוּא 'הַתְּחִיל עִם זֶה', הוּא מִיָּד נוֹטֵל אֶת זְכוּת הַשְּׂתִיקָה, וּמוֹתֵר עַל הַהֲרַצָּה הָאֲרֻכָּה שֶׁתִּכְנֵן לְמִסֵּר.

וְכָל זֶה לְמָה? כִּי יַעֲקֹב זֶה יַעֲקֹב, וּבְשִׁבִילוֹ עוֹשִׂים כָּל דְּבָר. לְכוּ, כְּשֵׁיֶעֱקֵב טוֹעֵן שֶׁחָנָן נִסְחָף בְּגֵאוֹנוֹת שְׁלוֹ וּמִתְחִיל לְרַחֵף מֵעַל הַקְּרָקֵעַ, חָנָן מְקַבֵּל זֹאת בְּרוּחַ טוֹבָה. בְּסֵף הַלֵּל, יַעֲקֹב הוּא חֲבֵרוֹ בְּלֵב וְנֶפֶשׁ, עַל אֵף שְׁאֲבְרוּמָצ'ה גַם הוּא חֲבֵר טוֹב שֶׁל שְׁנֵיהֶם.

אֲכֵן. יַעֲקֹב, אֲבְרוּמָצ'ה וְחָנָן הֵם חֲבֵרִים טוֹבִים. אֲמָנָם, הֵם אֵינָם חֲבֵרִים לְפִתָּה, אֶלָּא לּוֹמְדִים בְּכַתּוֹת מְקַבִּילוֹת בְּכַתָּה ו' בְּחִידָד הַנִּפְלֵא 'שְׁבִתִי בְּבֵית הַשָּׁם', הַמִּתְקַרָּא בְּקַצּוֹר 'שְׁבִתִי'. אֵף בְּכָל זֹאת אֵין זֶה מוֹזֵר שֶׁהֵם חֲבֵרִים, כִּי חוּץ מִזֶּה שֶׁהֵם לּוֹמְדִים בְּכַתּוֹת מְקַבִּילוֹת - הֵם גַם בְּנֵי דוּדִים.

מִמֶּשׁ כֶּף. כָּלֵם נְכָדִים שֶׁל סְבָא מוֹזֵס הָאֱהוּב. עֵבֶדָה זוֹ? דוּעָה לְכָל הַחֲבֵרִים, מִמֶּשׁ כְּפִי שְׁכָלֵם יוֹדְעִים שְׁאֲבְרוּמָצ'ה וְיַעֲקֹב קוֹרְאִים לְחָנָן - חָנָן הַמְּחָנָן, אוֹ שְׁיַעֲקֹב נוֹלַד עִם כְּתָר עַל הָרֹאשׁ (נוֹ, טוֹב, לֹא בְּאֵמֶת), אוֹ שְׁאֲבְרוּמָצ'ה תְּמִיד נִרְאָה כְּמוֹ אַחֲרֵי קֶרֶב סוּעֵר.

בִּיחַד, הַשְּׁלוּב שְׁלֵהֶם יוֹצֵר כַּח מְרַתֵּק, נוֹעֵז וּבַעַל יְכוּלוֹת יְחוּדִיּוֹת. אוֹלֵי לְכוּ אֵין אֵף יָלַד בְּתִלְמוּד הַתּוֹרָה שְׁאֵינּוּ מְכִיר אוֹתָם.

"אַתֶּם לֹא נִרְאִים בְּנֵי דוּדִים בְּכָלֵל", אוֹמְרִים הַחֲבֵרִים לְפִתָּה פְּעַמִּים רַבּוֹת. "כְּמָה קְרוּבִים - כְּכָה שׁוֹנִים", אוֹמְרוֹת הָאֲחִיוֹת הַגְּדוּלוֹת בִּידְעוֹנוֹת. "אַבֵּל מָה שֶׁחָשׁוּב זֶה שְׁאֵתֶם עוֹשִׂים הַמּוֹן נַחַת בְּאַחַדוֹת

המתוקה הזו שלכם, ובכלל...” אומרות האמהות בספוק.

אבל עכשיו, כשחנן הולך לצדו של שאולי בין שבילי היער, ושניהם מביטים בילדי הכתה המקפצים כגדיים בין העשבים, מרגיש חנן המחנן שהוא קצת עצוב. קצת בודד.

חברים טובים יש לו. אמת. אבל כאן, בין חברי הכתה שלו, הוא בכל זאת לבד.

רבים הכתרים הנקשרים לראשו של חנן על ידי הסובבים: המבגרים מכנים אותו בהערכה יודע ספר. סבא קורא לו תלמיד חכם. הדוד ישראל מכנה אותו בקיא וסיני. החברים טוענים שהוא אנציקלופדיה מהלכת על שתיים, מחשבון אנושי או סתם גאון.

הכל נכון, כלומר יכול להיות, אבל כל זה לא משמח אותו עכשיו, כשאינו לו עם מי לחלק את הגלויים שלו.

”חננו! חנני!” חנן הסתובב לאחוריו לשמע שני קולות מכרים מתקרבים אליו. ביחד עם הקולות מגיע ילד נמוך קומה ודקיק גזרה, לצד ילד סתור פאות וחלצה ושרוכים.

מה עושים פה יעקב ואברומצ'ה?

”אנחנו גם יצאנו לשעור ביער!” אמר יעקב בהתלהבות לפני שהספיק חנן לשאל. ”הי אברומצ'ה תזהר - - -”

אֲבָרוּמְצָה לֹא נִבְהַל מֵאַזְהָרְתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב. הוּא זָנַק בְּקַפִּיצָה אֲדִירָה שֶׁהִסְתִּימָה בְּנַחֲיָתָה סְמוּכָה אֶל חֲנָן, וְשָׂאג לְתוֹךְ אֲזָנוֹ: "תִּפְסִיק לְהִשְׁתַּעֲמֵם פֹּה! תוֹפֶסֶת עֲצִים!!!"

תוֹפֶסֶת עֲצִים הִיא תוֹפֶסֶת בְּעֵלְת כָּלִים סוּדִיִּים, בְּה עַל הַמְשִׁתְּפִים לְקַפֵּץ בֵּין עֲנָפֵי הָעֲצִים וּלְנַתֵּר מֵעֵץ לְעֵץ, בְּדִיוֹק כְּפִי שְׁעוּשָׁה זֹאת אֲבָרוּמְצָה, שֶׁהִמְצִיא אֶת הַמְשָׁחָה. הַבְּעִיָּה הִיחִידָה הִיא שָׂאף אֶחָד לְעוֹלָם לֹא מְצָלִיח לְהִתְחַרֵּת בְּהִשְׁגִּיו.

חֲנָן מִשֵּׁשׁ אֶת אֲזָנוֹ בְּחִיוֹךְ, אֵךְ אֲבָרוּמְצָה כָּבֵר לֹא הָיָה לִידוֹ. הוּא הִסְפִּיק בִּינְתִים לְטַפֵּס עַל הָעֵץ הַסְּבוּף שֶׁנִּצָּב לִיד הַשְּׁלוּשָׁה.

בְּדִיוֹק בְּרָגַע זֶה, כְּשֶׁנִּרְאָה הָיָה שֶׁהֵנָּה הַיּוֹם הַזֶּה הוֹפֵךְ סוּף סוּף לְעֵלִיז וּמוֹאָר, הַתְּקָרֵב אֶל הַחֲבוּרָה הַנְּחַמְדָּה יֶלֶד גְּבוּהָ מֵהַכֶּתֶה שֶׁל יַעֲקֹב וּפָנָה אֵלֵיהֶם בְּטוֹן סִקְרוֹן:

"מִתִּי יֵהִי הַמְשָׁפֵט?"

"מָה?" חֲנָן וַיַּעֲקֹב פָּתְחוּ אֶת עֵינֵיהֶם בַּחֲסֵר הַבְּנָה. אֲבָרוּמְצָה קִפֵּץ בְּאַחַת מֵהָעֲנָף הַגְּבוּהָ אֵלָיו טַפֵּס: "מָה מְשָׁפֵט? מִי מְשָׁפֵט? אֵיזָה מְשָׁפֵט?"

"אַתֶּם לֹא יוֹדְעִים כָּלוּם?" הוּא הֶעֱבִיר אֶת עֵינָיו בְּרַחֲמִים עַל פָּנָי הַשְּׁלוּשָׁה, כְּאִלּוֹ מְצַטְעֵר שֶׁפִּלַּט אֶת הַמִּידָע.

לְפָתַע, הִסְתוּבֵב וּבָרַח לוֹ.

קֶרֶק 2

בְּעֵינַי קָשָׁה

שְׁלֹשֶׁת בְּנֵי הַדּוֹדִים הִסְתַּכְּלוּ סְבִיבָם בַּמְבוּכָה.

"מָה הוּא אָמַר?" אֲבָרוּמְצָה נִתְּלָה עַל עֲנָף עֲבוֹת וְהִתְנַדְּד מְעַלְיָהֶם מִמָּשׁ כְּמוֹ קוֹף. חֲנַן טְרוּד הָיָה בְּהִתְבּוֹנְנוֹת בְּתִלּוּלִית חוֹל בְּצַד הַשְּׂבִיל, וּבְעֶקֶר בְּנַמְלִים אֲשֶׁר הִתְרוֹצְצוּ סְבִיבָהּ בְּהִתְלַהֲבוֹת.

"לְמָה הוּא הִתְפַּנֵּן?" יַעֲקֹב, מְטָרְד קִצַּת יוֹתֵר, עָקַב אַחַר דְּמוֹתוֹ הַמְתַּרְחֶקֶת שֶׁל מְטִיל הַפְּצָצָה. "הוּא דָּבַר עַל מִשְׁפָּט?"

"כִּי שָׁמַעְתִּי, בְּכָל אִפּוֹ", חֲנַן נֶאֱלַץ לְאֲשֶׁר מוּל פְּרָצוּפוֹ הַמְכּוּץ שֶׁל יַעֲקֹב.

"גַּם אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֵת זֶה", פָּנָיו שֶׁל יַעֲקֹב הִתְפּוֹצְצוּ עוֹד קִצַּת. "וְעַכְשָׁיו אֲנִי רוֹצֵה לְשַׁמַּע אוֹתְךָ - מָה חוֹשֵׁב הָרַב הַגָּאוֹן עַל הָאֲמִירָה הַזֹּאת".

חֲנַן שֶׁתַּק כַּמָּה רְגָעִים. מָה יֵשׁ לוֹ לֹמַר? מְלוֹתָיו שֶׁל הַגְּבוּהָ מִהַפְתָּה

שֶׁל יַעֲקֹב נִשְׁמָעוּ לוֹ מוֹזְרוֹת וְחִסְרוֹת פֶּשֶׁר.

"מָה יֵשׁ לָרֶב לֹמֵר?" יַעֲקֹב הִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּתַחֲנָה, מִשְׁקָפּוֹ נוֹטוֹת הַצֵּדָה וְכַמְעַט נִשְׁמָטוֹת בְּלִי שִׁים לֵב. "נוֹ, חָנָן הַמְּחַנְּנִי!!! חָנָן חָנָן בְּיַעֲר - הַשְּׁמִיעַ קוֹל!"

"קוֹקוֹרִיקוֹ תִּרְנַגּוֹל!" צֹחֶה חֲדָה וּמְקַרְקֶרֶת לְמַדִּי נִשְׁמָעָה מִמְּרַחֵק. הִיָּה זֶה אֲבְרוּמָצ'ה, אֲשֶׁר הִסְפִּיק לְרוּץ עַד לְעַמֵּק הַיַּעַר וְלַחֲזֹר כְּשֶׁהוּא דוֹחֵף לְפָנָיו שֶׁלֵּל יָקָר עֶרֶךְ: הַיֵּלֶד הַגְּבוּהָ שֶׁהִנְחִית אֶת הַפְּצָצָה.

כִּי־צַד הַצְּלִיח אֲבְרוּמָצ'ה לְגַר אֶת הַגְּבוּהָ בְּחִזְרָה לְמַעֲמַד הַמַּבִּיד, אֵין זֹו שְׂאֵלָה קֶשָׁה, וְאִם כָּבֵד שְׂאֵלְתֶם - הִרִי שְׂאִינְכֶם מִכִּירִים אֶת אֲבְרוּמָצ'ה. אֲבְרוּמָצ'ה שְׁלָנוּ, גַּם פִּילִים הוּא מְסַגֵּל לְהִזִּיז מִמְּקוֹמָם. מָה זֶה בְּשִׁבְלוֹ לְשַׁלֵּף יֵלֶד קַל כְּנוֹצָה מִבֵּין הַעֲצִים?

"קִדְמָה, פֶּתַח פִּיד וְיֵאִירוּ דְבָרֶיךָ!" פָּנָה יַעֲקֹב אֶל הַחֶבֶר שֶׁהִתְקַרֵּב אֵלָיָהם, נִמְשָׁךְ בְּיָדוֹ הַנְּלֶהְבוֹת שֶׁל אֲבְרוּמָצ'ה.

"מָה אֲנִי צָרִיךְ לֹמֵר?" מִשׁוֹם מָה נִרְאָה הִיָּה כִּי הַגְּבוּהָ עֲצָמוּ מְרִגִישׁ בְּמִשְׁפָּט.

"דְּבַר עַל הַמִּשְׁפָּט!" אֲבְרוּמָצ'ה, שִׁיּוֹדַע לְפַצֵּחַ אֲנָשִׁים וְסוֹדוֹת בְּזָכוֹת מִזְגוֹ הַזּוֹרֵם, נִגַּב אֶת מִצְחוֹ הַנוֹטֵף בְּשׁוּלֵי חִלְצָתוֹ הַמְּלַכְלֶכֶת. "אֲנַחְנוּ בְּמַתַּח! עַל אֵיזָה מִשְׁפָּט דְּבַרְתָּ? עַל מִי? עַל מָה?"

הַנְּחַקֵּר גְּבוּהָ הַקּוֹמָה שֶׁחֲרַר חִיוֹךְ כְּפוּי: "שְׁמַעְתִּי שִׁישׁ לַחֲבָרָה שְׁלָכֶם מִשְׁפָּט!"

"הַחֲבֵרָה שְׁלֵנוּ?" אַבְרוֹמָצ'ה נְבֵהֵל, הַפַּעַם עַד עֹמֵק נִשְׁמָתוֹ הַמִּיִּזְעָת,
"אַתָּה מְדַבֵּר עַל הַחֲבֵרָה שְׁלֵנוּ, כְּאֵלּוּ?"

"לֹא הַחֲבֵרָה וְלֹא כְּאֵלּוּ", הַגְּבוּהָ הָעֵבִיר מִבֵּט עַל שְׁלֹשֶׁת עֵמוּדֵי
הַחֲבֵרָה שֶׁעָמְדוּ לְפָנָיו בְּכוֹנְנוֹת מְלֵאָה. "וְאֲנִי בְּאֵמֶת לֹא יוֹדַע כְּלוּם,
מִיִּשְׁהוּ אֲמַר מִשְׁהוּ עַל הַחֲבֵרָה שֶׁל מוֹזֵס. חֲשַׁבְתִּי שְׂאוּלִי זֶה קֶשׁוֹר
אֲלֵיכֶם, וְאֲנִי לֹא בְּטוֹחַ בְּכֻלָּל שֶׁשְׁמַעְתִּי וְהִבְנִיתִי נְכוּן..."

"אַה!" אַבְרוֹמָצ'ה קִפֵּץ בְּשִׂמְחָה וְטִפַּח בְּחִבָּה עַל שְׂכָמוֹ. "אַזּ זֹלֵ לֹא
הַחֲבֵרָה שְׁלֵנוּ! וְאֲנִי כְּבָר פְּחַדְתִּי שֶׁגָּלוּ אֶת הַתְּעֵלּוּל שְׂאֲרָגְנוּ - זֹאת
אוֹמְרַת אֲרָגְנָתִי - בְּשֵׁם הַחֲבֵרָה בְּשָׁבוּעַ שְׁעֵבֵר..."

גַּם יַעֲקֹב נָשֵׁם בְּהַקְלָה. הוּא שֶׁחָרַר אֶת הַגְּבוּהָ לְדַרְכּוֹ בְּאֲדִיבוּת.
"תִּגִּיד לַחֲבֵרִים שְׂאֲנִי עֶסוּק כְּרָגַע, וְתִכְף אֲשׁוּב", הוּא בִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ. זֶה
הָאֲחֵרוֹן הַנְּהוּן בְּצִיִּתְנוּת הַשְּׁמוּרָה לַחֲבֵרָיו שֶׁל יַעֲקֹב.

רַק חֲנָן נִשְׂאָר מְדַאָּג.

"חֲנָן חֲנָן, הַשְּׁמִיעַ קוֹל!" בִּקֵּשׁ הַפַּעַם אַבְרוֹמָצ'ה וְהִשְׁתַּתַּק עַל מְנַת
לֹא־פֶשֶׁר לְחֲנָן לְהַשְּׁמִיעַ 'קוֹקוֹרִיקוֹ' בְּתִשׁוּבָה, אֲדָּ חֲנָן הַמְּשִׁיד לְשִׁתְּק.
לְמָה הֵם לֹא מְתִיחִסִּים לְדַבְּרִים שֶׁנִּשְׁמָעוּ? הֵאֵם הֵם לֹא מְבִינִים אֶת
הַמְּשָׁמְעוֹת?

"חֲנָן הַמְּחַנְּנֵן! הֵיכֵן אַתָּה - הֵיכֵן?" נִסָּה יַעֲקֹב אֶת כְּשׁוֹרֵי הַחֲרִיזָה שְׁלוֹ.
"נִרְאָה לִי שְׂשׁוּב אַתָּה מְרַחֵף בְּעֵנָן!"

"נִרְאָה לִי שְׁלֹא הִבְנִיתִי אֶת הַמְּשָׁמְעוֹת שֶׁל מָה שֶׁהוּא אֲמַר", קוֹלוֹ שֶׁל

חֲנַן נִשְׁמַע, שְׁקֵט וּמְדוּד, "זֶה נִשְׁמַע שְׂמָאִים אֵיזְשָׁהוּ מִשְׁפֵּט עַל הַחֲבֵרָה שֶׁל סָבָא".

יַעֲקֹב וְאַבְרוֹמָצ'ה פְּתָחוּ עֵינַיִם נִרְעָשׁוֹת: "חֲבֵרַת הָרָשָׁל מוֹזֵס וּבְנָיו עוֹמְדֵת לְפָנַי מִשְׁפֵּט? כְּלוּמַר, הַחֲבֵרָה שֶׁל סָבָא? זֹאת אוֹמֶרֶת, הַחֲבֵרָה שֶׁל דוֹד יוֹסֵף מוֹזֵס? לָמָּה הַחֲלָטָתָּ? זֹאת אוֹמֶרֶת, מֵאִיפֹה הַבָּאֵת אֶת הַמִּסְקָנָה הַזֹּאת?"

"פְּשׁוּט מְאוּד", יָרָה חֲנַן, מִתְעַלֵּם מִצִּיּוּצָהּ שֶׁל חוּחִית נִהְדָּרֶת נוֹסֶפֶת שְׁחָלְפָה לִיד אֲזָנוֹ. "הַגְּבוּהָ דָּבַר עַל מִשְׁפֵּט בַּחֲבֵרָה שֶׁל מוֹזֵס, נִכּוֹן? בְּנוֹסֵף, בְּתִקּוּפָה הָאַחֲרוֹנָה סָבָא נִרְאָה מְטֻרָד. שְׁמַעֲתִי גַם שֶׁהַדוּדִים מְדַבְּרִים עַל בְּעִיּוֹת בְּמִכָּס. כִּנְרָאָה שֵׁישׁ בְּעִיָּה רְצִינִית".

"אַתָּה לֹא אוֹמֵר אֶת זֶה", עֵינָיו שֶׁל יַעֲקֹב נִפְתָּחוּ בְּבִהְלָה. "הוֹלְכִים לַעֲשׂוֹת לְסָבָא מִשְׁפֵּט? בְּגַלְל בְּעִיּוֹת בַּחֲבֵרָה? אֲבָל מָה זֶה קֶשׁוּר אֵלָיו? דוֹד יוֹסֵף, הָאֵחַ הַגָּדוֹל שֶׁל סָבָא, מְנַהֵל אֶת הָעֵנָנִים הָאֵלוּ!"

"נִכּוֹן!" אַבְרוֹמָצ'ה רָקַע בְּנִעְלָיו הַמְּאַבְּקוֹת. "מָה הַקֶּשֶׁר לְסָבָא? דוֹד יוֹסֵף הוּא מְנַהֵל אֶת הַחֲבֵרָה בְּפֶעַל, סָבָא רַק חוֹתֵם עַל מִסְמָכִים".

"לֹא אִמְרַתִּי שֵׁישׁ לְסָבָא בְּעִיּוֹת", נֶאֱנַח חֲנַן. בְּדַרְךָ כָּלל בַּחֲבוּרָה הַקְּטָנָה שֶׁלָּהֶם כֵּן מְבִינִים אֶת הַהִסְבָּרִים שֶׁלוֹ! "הַתְּכַוֵּנְתִּי לוֹמַר שְׂאֲנִי דִי חוֹשֵׁשׁ שְׁצָרוֹף הַשְּׂמוּעוֹת שְׁגוֹנָב לְאֲזָנַי עָשׂוּי לְהַעֲדִיד עַל בְּעִיָּה קֶשֶׁה!"

"קֶשֶׁה?" יַעֲקֹב נֶאֱנַח. "אוֹי, לֹא". "אוֹי וְאַבּוּי", אָמַר גַּם אַבְרוֹמָצ'ה, מִשְׁוֹה לְפָנָיו הַבְּעָה דוֹמָה לְזוֹ הָעֲצוּבָה שֶׁל יַעֲקֹב: "מִסְכָּן סָבָא! אֵיזָה

פחד! אמא'לה! סבא'לה!"

"לא אמרת שיש בעיה קשה!" שוב דיק חנו, בורר את מלותיו כמו בנפה. "רק הבעתי חשש מפני בעיה שעשויה אולי להיות קימת!" "בעיה שעשויה להיות קימת". אברומצ'ה גלגל את המלים בפיו, "זה בעצם מה שאתה מנסה לומר?"

"אכן כן", אשר חנו, "וסוף סוף הסברתי את עצמי כראוי" (חנו נמנע מלומר "סוף סוף הבנתם", כדי לא לפגוע בבני דודיו).

"אז מה עושים?" יעקב הצמיד את משקפיו לאפו בלא שיהיה בכך צורך של ממש, ותלה עיניו מצפות בחנו המחונן. "אולי תשלף לנו איזה פתרון מבריק?" "מממ..." חנו הרהר.

"אולי גלף פשוט לבית של סבא?" הציע אברומצ'ה רעיון פשוט בעוד גלגלי מוחו הגאוני של חנו מסתובבים במהירות. "כן!!!" חנו מצא את עצמו קופץ בהתלהבות שאינה מתאימה לו. "לבית של סבא!"

"לבית של סבא", יעקב המדאג הצטרף לחגיגה בעל כרחו. "זה רעיון נהדר!"

על אתר קבעו בני החבורה פגישה בביתו של סבא מוזס, בן בנו של מיסד חברת הרשל ובניו - החברה אשר על פי השמועות, עשויה לעמד בפני בעיה. ויש הסוברים בזהירות - בעיה קשה.